

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלֵק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרָךְ ל"ב - חֲלֵק ח'

קוֹנְטֵרְס 938

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

בשם רבי שמעון בר יוחאי הקדוש, דמי שלא למד תורת אמת, שהם סודות התורה, טוב לו שלא נברא, דבלא זה אין אדם יודע אלהותו יתברך, ויראתו ואהבתו, ועבודתו. והרב יהודה פתיה, זכותו יגן עלינו אומר, בשם רבי חיים ויטאל זכותו יגן עלינו, שכתב בתחלת שער המצוות: ואם לא עשה כן, הרי חסר מצוה אחד של תלמוד תורה, שהיא גדולה ושקולה ככל המצוות, וצריך שיתגלגל עד שיטרח בד' בחינות של הפרד"ס הנזכר, עד כאן לשונו. ועוד אמר הרב יהודה פתיה, זכותו יגן עלינו, שעוד בשעת הלוייה כאשר בוכים עליו, יתכן שכבר חזר לעולם הזה בגלגול, השם ירחם.

הרב הקדוש מקאמאראנא כתב בספרו "היכל הברכה": בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק, הוא משפה ולחוץ, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא פלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. וכדכתיב בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא ויליא באוריתא דבעל פה, בכמה קושין, וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב, הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא לשכינתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר, וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, עד כאן לשונו. (היכל הברכה קאמאראנה פרשת עקב ז', י"ט: אור הזהר פרק י').

כתב האור החיים הקדוש (פרשת בחקתי כ"ו י"ב), דרק למוד תורה לשמה מציל מהיצר, ועל תורה לשמה נאמר, תורה מגינא ומצלא.

ובספר "נפש החיים" (שער ד' פרק כ"ה) כתב באריכות, שרק על ידי עסק התורה לשמה זוכה לקים העולם. ואין לנו תורה לשמה יותר מלמוד הזהר הקדוש, (עין אור הזהר).

משה רבנו והרשב"י אומרים, כי הזהר הקדוש הוא כמו תבת נח, ואלו שילמדו ינצלו מחבלי משיח, והרמח"ל הקדוש אומר לנו, שרק בזה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש, וזה לשונו הקדוש: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וככלנו נכרח לתבה הזאת וננצל.

וכבר גילה לנו הרש"ש הקדוש, בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צנאה כאשר אמר לבנו רבי חזקיהו יצחק זכותו יגן עלינו אמן: "יודע אני, שבזכות הזהר הקדוש, וכתבי הקבלה, יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלוי גאולתנו, וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה"? (ספר הרש"ש עמ' 158), מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כלו – ברוחניות ובגשמיות.

המצב בארץ ישראל (ובעולם כלו) מעורר דאגה, הלב נקרע, וכל עין תזל ותדמע, מגדל הצרות הפרטיות והכלליות, רחמנא לצלן. וידוע מאמר חכמינו זכרונם לברכה, "מיום שחרב בית המקדש, אין לה יום שקללתו מרבה מחברו" וכל הישוב עומד בסכנה נוראה, רחמנא לצלן "ככבשה אחת שעומדת בין שבעים זאבים" (רמז לשבעים אמות). וכמדמה שכבר הגענו למאמר דוד המלך עליו השלום "למה רגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות התרבות, ואין לנו על מי להשען, אלא על אבינו שבשמים, ולקוות ל"סכתה לראשי ביום נשק" (תהלים פרק ק"מ), וכמו שאמרנו בירושלמי (יבמות ע"ח עמוד א') דבר אחר' ביום נשק, זה נשקו של גוג.

אך יש לנו עצה אחת יעוצה "למוד תורה לשמה", ולמוד הזהר הקדוש בשמחה, אשר בכחו לעצר כל פרענות, ולהשפיע כל הברכות ברוחניות

א. תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פרק א'). וכמו שאמר המגיד למרן הבית יוסף: אם תקבע עתים בחקמת הקבלה, אפתח לך בה דתדביק רזיו סתימיו דלא ידע יתהון בר נש. (מגיד מישרים פרשת בא) - ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עיניו דלא מסתפלין ברזי דאורייתא. (זהר חלק א' דף כ"ח) - אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן

במלוּלה. בְּלֵהוּ יִזְהָרוּ בְּכַתִּיבְתָהּ. בְּהַאי סִפְרָא
 פְּזִהַר הֶרְקִיעַ. וְעַל שְׁמֵה אֲתַקְרִי סִפְר הַזֶּהָר
 בְּדִיוֹקְנָא דְעַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, דְּאִיהוּ סִפְר
 זֶהָר דִּילֵהּ מֵאֵמָּא עֲלָאָה דְּאִיהוּ זֶהָר. וּבֵיהּ
 אֲוֻקְמוּהָ רַבְּנָן אִיזְהוּ חֻכְּם הַמְּבִין דְּבַר מֵתוּף
 דְּבַר. וְאִיהוּ זֶהָר דְּנִהְרָא בְּלִב דְּרַעֲיָא מְהִימְנָא,
 זֶהָרָא בְּל"ב אֱלֹהִים דְּעוּבָדָא דְּבִרְאשִׁית.

וְעַמּוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא אֲתַקְרִי עֲלָאָה עַל שִׁית
 רְקִיעֵין, תְּלַת מִפְּאֵן וְתְּלַת מִפְּאֵן,
 וְאִיהוּ בְּאַמְצְעִיתָא, רְבִיעֵאָה לְכָל תְּלַת
 וּשְׂבִיעֵאָה לְכָל שִׁית. וְעֲלֵהּ אֲתַמַּר (בראשית א ח)
 וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרַקִּיעַ שָׁמַיִם, כְּלִיל אֵשׁ וַיְמִים,
 מַה דְּלֹא קָרָא הֵכִי לְשָׂאָר רְקִיעִים אֲלָא לֵיהּ
 מִמַּשׁ וְרַעֲיָא מְהִימְנָא בְּדִיוֹקְנָהּ.

פְּתַח וְאָמַר רַבּוֹן עֲלֵמִין יְהֵא רַעֲוֹא דִּילָךְ
 לְאַכְלִלָּא עֲלֵאִין וְתַתְּאִין בְּסִפְרָא דָּא.
 וְלֹא שְׂתַכְחָא כָּל חַד וְחַד בֵּיהּ בִּין בְּכַתִּיבָהּ בִּין
 בְּדַבּוּרָא, בְּחִילָא דְשִׁמְךָ יְהו"ה וּבְכָל הַיּוֹן
 דְּנִהְרִין מִנְּהּ, וּבְכָל שְׁמֵהָן וְכַנּוּיֵין דִּילֵהּ דְּכֻלְּהוּ
 יִזְהָרוּ מִנְּהּ.

הָבִי יְהוֹן כְּלֵהוֹן עֲלֵאִין וְתַתְּאִין דְּאֲדַפְרוֹן בְּהַאי
 חַבּוּרָא, זֶהִירִין מִשְׁמַךְ וּמַהוּוּיָן דִּילֵהּ
 פְּזִהַר דְּנִהְיִר בְּרַקִּיעָא. וְהָב רֵשׁוּ לְכָל מֵאֵן
 דְּאֲדַפְרִי בְּסִפְרָא דָּא בְּחִילָא דְשִׁמְךָ, לְאַזְדַּמְנָא
 מִיַּד בֵּיהּ כְּהַרְף עֵין לְגַלְּאָה בֵּיהּ כָּל חַד וְחַד
 מֵלִין יְקִירִין וְרִזִין גְּנִיזִין, קַמִּי שְׂכִינְתָּא דְּאִיהִי
 יְחִידָה בְּגִלוּתָא, לְאַנְהָרָא מִשְׁמַךְ בְּהַאי חַבּוּרָא
 וְלֹא תַחַבְרָא עִמָּךְ בְּהַאי חַבּוּרָא, לְאַתַּקְשְׁטָא
 בֵּיהּ לְגַבְךָ כְּכַמְּה קִשׁוּטִין, לְקַיִם בֵּיהּ (בראשית ט)
 וְרֵאִיתִיָּה לְזַכּוֹר בְּרִית עוֹלָם.

קָם רַעֲיָא מְהִימְנָא עַל רַגְלוּי וְאָמַר רַעֲיָן קְדִישִׁין
 אֲבַרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב וְאַדָּם קְדַמָּאָה וְאַהֲרֹן
 וְדוֹד וּשְׁלֹמֹה. לְמַה אֲתוֹן דְּמִיכִין אֲתַעְרוּ לְגַבִּי

כְּפִנֵי חִמָּה. כְּלָם יִזְהָרוּ בְּחַבּוּר
 הַזֶּה. בּוּ יִזְהָרוּ בְּדַבּוּרוֹ. כְּלָם
 יִזְהָרוּ בְּכַתִּיבְתוֹ בְּסִפְר הַזֶּה פְּזִהַר
 הֶרְקִיעַ. וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָא סִפְר הַזֶּהָר
 בְּדִיוֹקְנָן שֶׁל הָעַמּוּד הָאֲמְצְעִי,
 שֶׁהוּא סִפְר הַזֶּהָר שְׁלוֹ מֵהָאָם
 הָעֲלִיזָנָה שֶׁהִיא זֶהָר, וְבוּ בְּאָרוּ
 חֻכְּמִים, אִיזְהוּ חֻכְּם? הַמְּבִין דְּבַר
 מֵתוּף דְּבַר. וְהוּא הַזֶּהָר שְׁמֵאִיר
 בְּלִב הַרְעֵה הַנְּאֻמָּן, זֶהָר בְּל"ב
 אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית.

וְהָעַמּוּד הָאֲמְצְעִי נִקְרָא עֲלִיזָן עַל
 שֵׁשֶׁת הֶרְקִיעִים, שֶׁלֹּשָׁה מִפְּאֵן
 וּשְׁלֹשָׁה מִפְּאֵן, וְהוּא בְּאַמְצְעַ,
 רְבִיעִי לְכָל הַשְּׁלֹשָׁה, וּשְׂבִיעִי לְכָל
 הַשְּׁשֵׁה, וְעֲלִיו נְאָמַר (בראשית א)
 וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרַקִּיעַ שָׁמַיִם,
 כּוֹלֵל אֵשׁ וַיְמִים, מַה שְּׁלֹא קָרָא
 כִּף לְשָׂאָר הֶרְקִיעִים, אֲלָא לוֹ
 מִמַּשׁ, וְהַרְעֵה הַנְּאֻמָּן בְּדִיוֹקְנֵוּ.
 פְּתַח וְאָמַר, רַבּוֹן הַעוֹלָמִים, יְהִי
 רַצוֹןךָ לְהַכְלִיל עֲלִיוֹנִים
 וְתַחְתּוֹנִים בְּסִפְר הַזֶּה וְלַהֲמַצִּיא
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד בּוֹ, בִּין בְּכַתִּיבָהּ,
 בִּין בְּדַבּוּר, בַּכַּח שֶׁל שְׁמַךְ יְהו"ה
 וּבְכָל הַתְּהוּוֹת שְׁמֵאִירוֹת מִמֶּנּוּ,
 וּבְכָל הַשְּׁמוֹת וְהַכְּנוּיִים שְׁלוֹ,
 שֶׁכָּלם יִזְהָרוּ מִמֶּנּוּ.

יְהִיו כָּל הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים
 שְׂנֻזְכְּרוּ בַּחֲבוּר הַזֶּה זוֹהָרִים
 מִשְׁמַךְ וּמַהתְּהוּוֹת שְׁלוֹ פְּזִהַר
 שְׁמֵאִיר בְּרַקִּיעַ. וְתֵן רְשׁוֹת לְכָל
 מִי שְׂאֻזְפִיר בְּסִפְר הַזֶּה בַּכַּח שֶׁל
 שְׁמַךְ, לְהַזְדַּמֵּן מִיַּד בּוּ כְּהַרְף עֵין,
 לְגִלוּת בּוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד דְּבָרִים
 נִכְפָּדִים וְסוּדוֹת גְּנוּזִים לְפָנֵי
 הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא יְחִידָה בְּגִלוּת,
 לְהֵאִיר מִשְׁמַךְ בַּחֲבוּר הַזֶּה
 וְלַהֲתַחַבֵּר עִמָּךְ בַּחֲבוּר הַזֶּה,
 לְהַתְקַשֵּׁר בּוּ אֲלִיךָ בְּכַמְּה
 קִשׁוּטִים, לְקַיִם בּוּ (בראשית ט)

וְרֵאִיתִיָּה לְזַכּוֹר בְּרִית עוֹלָם.
 קָם הַרְעֵה הַנְּאֻמָּן עַל רַגְלוּי
 וְאָמַר, רוּעִים קְדוּשִׁים, אֲבַרְהָם

שְׁכִינְתָא דַּאֲתָמַר בֵּהּ, (שה"ש ב) אָנִי יִשְׁנָה בְּגִלּוֹתָא
 בְּאֵלִין דְּעֵבְרִין עַל שְׁס"ה פְּקוּדִין כְּחֻשְׁבֹן
 יִשְׁנָה. דְּהָא חִוּן בִּישׁוּן וּדְבִין קָא אֲתָן
 לְמִיכַל עֲאֲנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא דַּאֲתָמַר בְּהוּן
 (יחזקאל לד לא) וְאֲתָן צֲאֲנִי צֲאֵן מְרַעִיתִי. דְּכַעַן מְטָא
 זְמַנָּא דַּאֲתָמַר בְּהוּן (ישעי"ט יא) וַיֹּאכְלוּ אֶת יִשְׂרָאֵל
 בְּכָל פֶּה. דְּהָא בְּכָל דְּרָא וּדְרָא אֲתוּן סְבָלִין
 כְּמָה דְחֻקִּין בְּגִינְהוּ בְּאַרְחָ נְסִתָּר.

וּבְחִילָא דְשֵׁם יְהו"ה וּבְכָל הוּנָן דִּילֵהּ, וּבְכָל
 כְּנֻוּיִן קְדִישִׁין וְדְכֵינָן דִּילֵהּ, יִתְעַרוּן
 עֲמֻכוֹן שִׁיתִין רְבוּא מְאִרִי מִתְנִיתִין וְשִׁיתִין
 רְבוּא דְמִלְאָכִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. וְשִׁיתִין רְבוּא
 נְבִיאִים. לְמַהוּי כְּלֵהוּן אוּלְפִין זְכוּ עַל יִשְׂרָאֵל,
 לְשִׁיזְבָא לֹון מֵאֵלִין חִוּן בִּישׁוּן, לְמַהוּי מְחִיל
 לְהוּן כָּל חוּבֵיהוּן, וּלְמַפְרָק לֹון וּלְקָים בְּהוּן
 (שה"ש ב ח) מְדַלַּג עַל הַהָרִים דְּאַנּוּן קְצִים. אַל
 תַּתְּנוּ דְמִי לֹו עַד יַעֲרֵה לְגַבְיֵהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיף
 הוּא בְּרַחֲמֵי.

קוּם אֵלֵיהוּ דְאַנְתָּ דְלִיג עֲלֵמָא בְּאַרְבַּע טְסִין
 לְאַשְׁתַּכְחָא בְּכָל חַד וְחַד מִיִּשְׂרָאֵל
 דְמְקִימִין אוֹת בְּרִית מִילָה. בְּחִילָא דְשִׁמָּא
 דִּיהו"ה וְכָל הוּנָן וְכְנֻוּיִן דִּילֵהּ, לֹא תַתְעַכַּב
 לְנֻטְלָא רְשׁוּ מְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְנַחְתָּא
 לְנֻטְרָא עֲאֲנָא. וְתַתְעַטֵּר בְּכָל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא
 בְּרִיף הוּא לְאַגְנָא בְּהוּן עֲלֵיהוּ, וּלְנַחְתָּא בְּהֵאִי
 חַבּוּרָא לְגַלְבָּא בֵּיהּ רִזִין טְמִירִין קְמִי שְׁכִינְתָּא,
 לְאַנְהָרָא לֵהּ בְּרִזָּא דְאוּרִיתָּא, דְּאִיהוּ כְּחֻשְׁבֹן
 ר"ז, דְּבֵהּ וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ כְּזַהַר הַרְקִיעַ,
 כְּזַהַר דְּבֵהּ כ"ו ר"ז כ"ה אֲתָן דִּיחֻדָּא. וּבֵהּ ז"ו
 דְּאִיהוּ אֶחָד.

וַיְקוּמוּן עֲמָךְ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְשִׁית חַבְרוּי
 וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ כְּזַהַר הַרְקִיעַ, כְּזַהַר שְׁבוּ כ"ו ר"ז כ"ה אוֹתִיּוֹת יַחֲדוּ, וּבֹו ז"ו שְׁהוּא אֶחָד.
 וַיְקוּמוּ עֲמָךְ הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה וְשִׁשַׁת חַבְרוּי שְׁנַשְׁכְּחוּ בְּרַאשׁוֹנָה בְּזַהַר הַנֶּהָ, לְחַדֵּשׁ בּוֹ דְבָרִים

יִצְחָק וַיַּעֲקֹב וְאָדָם הַרְאִשׁוֹן
 וְאַהֲרֹן וְדוֹד וְשִׁלְמֹה. לְמָה אֲתָם
 יִשְׁנִים? הַתְעוּרְרוּ לְשִׁכְנֵיהּ
 שְׁנַאֲמַר בֵּהּ אָנִי יִשְׁנָה בְּגִלּוֹת,
 כְּאֵלוּ שְׁעוּבָרִים עַל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 שָׁשִׁים וְחֲמֵשׁ מֵצוּוֹת כְּחֻשְׁבֹן
 יִשְׁנָה. שְׁהִרִי חִיּוֹת רַעוֹת וְדָבִים
 כְּאִים לְאָכַל אֶת צֲאֲנֹו שֶׁל הַקְדוּשׁ
 בְּרוּף הוּא, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם (יחזקאל לד)
 וְאֲתָן צֲאֲנִי צֲאֵן מְרַעִיתִי, שְׁכַעַת
 הַגִּיעַ זְמַן שְׁנַאֲמַר בְּהֵם (ישעי"ט ט)
 וַיֹּאכְלוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכָל פֶּה.
 שְׁהִרִי בְּכָל דוֹר וְדוֹר אֲתָם סוּבְלִים
 כְּמָה דְחֻקִּים בְּשִׁבְלִים בְּדִרְךָ
 נְסִתָּר.

וּבְבַח שֶׁל הַשֵּׁם יְהו"ה וּבְכָל
 הַתְּבוּיֹוֹת שְׁלוֹ, וּבְכָל הַכְּנֻוּיִים
 הַקְדוּשִׁים וְהַטְּהוּרִים שְׁלוֹ,
 יִתְעוּרְרוּ עִמְכֶם שְׁשִׁים רְבוּא בְּעֵלֵי
 הַמְשֻׁנָּה, שְׁשִׁים רְבוּא מִלְאָכִים
 עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְשְׁשִׁים רְבוּא
 נְבִיאִים, שְׁכַלְם יְהִיּוּ מְלַמְּדִים
 זְכוּת עַל יִשְׂרָאֵל לְהַצִּילֵם מִן
 הַחִיּוֹת הַרַעוֹת הַלְלוּ, שְׁיִמְחַל
 לָהֶם אֶת כָּל חַטְאֵיהֶם, וְלִגְאֹל
 אוֹתָם וּלְקָים בְּהֵם מְדַלַּג עַל
 הַהָרִים, שְׁהֵם הַקְצִים. אַל תַּתְּנוּ
 דְּמִי לֹו עַד שִׁתְעוּרֵר אֵלֵיהֶם
 הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא בְּרַחֲמִים.

קוּם אֵלֵיהוּ, שְׁאֲתָה מְדַלַּג אֶת
 הַעוֹלָם בְּאַרְבַּע טִיסוֹת לְהַמְצֵא
 עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
 שְׁמֻקְיָמִים אוֹת בְּרִית מִילָה. כְּכַח
 הַשֵּׁם יְהו"ה וְכָל הַתְּבוּיֹוֹת
 וְהַכְּנֻוּיִים שְׁלוֹ, אַל תַּתְעַכַּב לְטַל
 רְשׁוֹת מִהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְרַדַּת
 וְלְשִׁמּוֹר אֶת הַצֶּאֱן. וְתַתְעַטֵּר בְּכָל
 הַשְּׁמוֹת שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא
 לְהִגֵּן בְּהֵם עֲלֵיהֶם, וְלְרַדַּת בְּחַבּוּר
 הַנֶּהָ לְגִלּוֹת בּוֹ סוּדוֹת נְסִתָּרִים
 לְפָנֵי הַשְּׁכִינָה, לְהֵאִיר לֵהּ כְּסוּד
 הַתּוֹרָה, שְׁהוּא כְּחֻשְׁבֹן ר"ז, שְׁבוּ
 וְזַהַר דְּבֵהּ כ"ו ר"ז כ"ה אוֹתִיּוֹת יַחֲדוּ, וּבֹו ז"ו שְׁהוּא אֶחָד.

כְּבָרָא שׁוֹנָה, שְׁעֲלִיהֶם הַשְּׁכִינָה
מְאִירָה מְשַׁבְּעָה רְקִיעִים, וּבְהֶם
מְאִירָה מְשַׁבְּעָה אֲרָצוֹת שְׁאָמַר
עֲלֵיהֶם דָּוִד (תהלים קטו) אֶתְהַלֵּךְ
לִפְנֵי ה' בְּאֲרָצוֹת הַחַיִּים.

(קום רבי שמעון ופתח דברים לפני השכינה. פתח
ואמר, והמשכילים יזהרו בזהר הרקיע ומצדיקי
הרבים פכוכבים לעולם ועד. והמשכילים, אליו
רבי שמעון וכו', ככתוב בדרפוס בתקונים ראש דף
א.)

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ. וְהַמְשַׁכְּלִים
לְהוֹצִיאַת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּמְשָׁחוּ
בְּשֶׁמֶן, הָרָאשׁ וְהַגּוֹף וְהַשׁוּלִים
שֶׁל זַנְבוֹת הַהָרִים יוֹשְׁבִים כְּגוֹף
בְּלֵי רוּחַ. הַנֶּפֶשׁ בַּהֶשְׁכַּל דְּגוֹשָׁה
וּרְפוּיָה, לִפְעָמִים כְּנִגַּד הַרוּחַ.
הַרוּחַ, נִקְדוּת שְׁמַתְחַמֵּן
בְּתַחוּמֵיהֶן, לְהַחְיֹת הַגּוֹף
וְלְהַצְמִידוֹ עַל רִגְלָיו לְהַעֲנוֹת
בְּדַרְךָ, וְלֹא יוֹדְעִים לְלַכֵּת לְיָמִין
וְלִשְׂמָאל, לְפָנִים וּלְאַחֵר.

יִזְהָרוּ כְּזֶהר הַנֶּשְׁמָה אוֹתָן
הַתְנוּעוֹת לְלַמֵּד הַדָּרֵךְ לְיָמִין
וְלִשְׂמָאל וְלְלַכֵּת בְּדַרְךְ אִמַּת שְׁלֹא
יִסְטוּ מִמֶּנָּה. כְּזֶהר הַרְקִיעַ, שֶׁהוּא
כְּמוֹ הַקַּפְאוֹן הַחֹזֵק שֶׁעַל גַּב
הַחַיּוֹת, בְּשִׁעוֹר נִסְתָּר וְלִמְטָה
בְּסוּד הַמְדִידָה שֶׁל הַמְּאוֹר.

וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים, שֶׁהוּא אוֹתָם
הַפְּסִיקִים, תְּנוּעוֹת, שֶׁהֵם מְצַדִּיקֵי
הַרְבִּים וְלֹא לְכֹל. פְּכוּכָבִים,
הַשְּׁבַעָה שְׁמָאִירִים וְנוֹסְעִים
לְהוֹרוֹת בְּעוֹלָם, מֵהֶם לְיָמִין
וּמֵהֶם לְשְׂמָאל. זַנְבוֹת שׁוּלֵיהֶם
כְּשׁוּלֵי קִדְרָה שְׁעוֹמְדָת עַל הָאֵשׁ
שְׁאִינָה שׁוֹרְפָתָ, וְהִיא הָאֵשׁ שֶׁל
הַסֵּנֶה שְׁנֹרְאִית וְלֹא שׁוֹרְפָתָ. יֵשׁ
אֵשׁ סוֹכְלַת אֵשׁ, וְיֵשׁ אֵשׁ אוֹכְלַת
אֵשׁ. שְׁבַעָה נוֹסְעִים וְשְׁבַעָה
עוֹמְדִים. הַשְּׁמִינִי נִרְאָה בְּהֶם,
וְהַתְשִׁיעִי מְסִיעַ אוֹתָם.

וְהַמְשַׁבְּלִים. עֶשֶׂר נִקְדוּת
שְׁעוֹמְדוֹת לְהַנְהִיג, ה' מְיָמִין וְה'
מְשְׂמָאל, הַדָּרֵךְ שֶׁל אֵלֶּה כְּנִגַּד

דְּאֶתְפָּנְשׁוּ בְּקִדְמִיתָא בְּהַאי זֶהר, לְחִדְשָׁא בֵּיה
מְלִין כְּדַבְּרֵן קִדְמִיתָא דְעֲלִיהוּ שְׁכִינְתָּא נְהָרָא
מְשַׁבְּעָה רְקִיעִין, וּבְהוֹן נְהָרָא מְשַׁבְּעָה אֲרָעִין
דְאָמַר עֲלִיהוּ דָּוִד (תהלים קטו ט) אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה'
בְּאֲרָצוֹת הַחַיִּים.

(קום רבי שמעון אפתח מלין קמי שכנתא. פתח ואמר והמשכילים יזהרו
בזהר הרקיע ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. והמשכילים אליו רבי
שמעון וכו', ככתוב בדרפוס בתקונים ריש דף א.)

וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ. וְהַמְשַׁכְּלִים לְאִפְיקוֹ דְאֶתְוֹן
דְּאֶתְמְשָׁחוּ בְּמִשְׁחָתָא, רִישָׁא
וּגּוּפָא וְשׁוּלֵי זַנְבֵי טוּרִיהוֹן יִתְבִּי כְּגוּפָא בְּלֹא
רוּחָא. נִפְשָׁא בְּסִכְלָתָנּוּ דְגִשָׁא וּרְפִיא, זְמִינִן
לְקַבְּלָהּ רוּחָא. רוּחָא נְקוּדֵי דְאֶתְתַחֲמֵן
בְּתַחוּמֵיהוֹן, לְאַחֲרָא גּוּפָא וּלְמִיקָם לִיה עַל
רִגְלוֹי לְאֶעֱנָא בְּאוּרְחָא. וְלֹא יוֹדְעֵי לְמִיְהָד
לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא לְקַמָּא וּלְאַחֵרָא.

יִזְהָרוּ כְּזֶהרָא דְנִשְׁמָתָא אֲנוּן תְּנוּעֵי לְמִילְף
אוּרְחָא לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא, וְלְמִיְהָד
בְּאֲרַח קְשׁוּט דְלֹא יִסְטוּן מִנָּה. כְּזֶהר הַרְקִיעַ
דְאִיהוּ כְּגִלְדָא תְּקִיפָא דְעַל גַּבֵּי חַיּוֹתָא, דְאִיהוּ
קָאִים בְּשִׁעוֹרָא סְתִים וּלְתַתָּא בְּרָזָא דְמִשְׁחָתָא
דְבוּצִינָא.

וּמְצַדִּיקֵי הַרְבִּים אֲנוּן פְּסוּקֵי תְנוּעֵי דְאֲנוּן
מְצַדִּיקֵי הַרְבִּים וְלֹא לְכֹלָא. פְּכוּכָבִים
שְׁבַעָה דְנִהְרִין וְנִטְלִין לְאֶעֱנָא עַלְמָא, מִנְהוֹן
לִימִינָא וּמִנְהוֹן לְשְׂמָאלָא. זַנְבֵי שׁוּלֵיהוֹן
כְּשׁוּלֵי קִדְרָה דְקִימָא עַל נוּרָא דְלֹא אֶכְלָא,
וְהִיא אֲשָׁא דְאִסְנָא דְאֶתְחַזִּי וְלֹא אֶכְלָא. אִית
אֲשָׁא סְבִיל אֲשָׁא, וְאִית אֲשָׁא אֶכְלָא אֲשָׁא.
שְׁבַעָה נְטִלֵי וְשְׁבַעָה קִימֵי. תְּמִינָא אֶתְחַזִּי
בְּהוּ. תְשִׁיעָא נְטִיל לוּן.

וְהַמְשַׁבְּלִים. עֶשֶׂר נְקוּדִין דְקִימִין לְאֶעֱנָא,
חֲמִשָּׁה מִימִינָא וְחֲמִשָּׁה מְשְׂמָאלָא

אֹרְחָא דְאֵלִין לְקַבֵּל אֵלִין. חֲמֵשׁ (דף קכד ע"ב)
 אַנּוּן רַבְרַבִּין בְּהֵוּא גּוֹנָא זְעִירִין. אָ אָ אָ אָ אָ
 יְמִינָא. אָ אָ אָ אָ (ג"ל בְּחִירִיק וְהֵם ה' נְקֻדּוֹת קַמְנָת)
 שְׂמָאֵלָא. אַתְּכֻלּוּ אֵלִין בְּאֵלִין לְאַעֲנָאָה גּוֹפָא.
 חֲמֵשׁ מִשְׂמָאֵלָא גִפְשׁ. חֲמֵשׁ מִיְמִינָא רִיחָ.
 וְאַנּוּן חֲמֵשׁ גּוֹ חֲמֵשׁ. תְּרִין טְמִירִין וְלֹא
 אַתְגַּלְוּ. שְׂרִיא לְאַעֲנָאָה נְקֻדָּה דְאַבְרָהָם אָ
 פְּלֵלָא דְכָלָא.

אֵלָה. חֲמֵשׁ הֵם גְּדוּלִים בְּאוֹתוֹ
 הַגֵּן קְטָנִים. אָ אָ אָ אָ אָ בְּזִמִּין.
 אָ אָ אָ אָ (כ"ל בְּחִירִיק וְהֵם ה' נְקֻדּוֹת
 קַמְנָת) בְּשִׂמְאֵל. נְכַלְלִים אֵלֵי עֵם
 אֵלֵי לְהַנְהִיג הַגּוֹף. חֲמֵשׁ מִשְׂמָאֵל
 גִּפְשׁ, וְחֲמֵשׁ מִיְמִין רִיחָ. וְהֵם
 חֲמֵשׁ בְּתוֹף חֲמֵשׁ. שְׁתֵּים נְסֻתִים
 וְלֹא גְלוּיִים, תְּחִלַּת הַהֲנַהֲגָה
 הַנְּקֻדָּה שֶׁל אַבְרָהָם אָ הַכֵּלֶל שֶׁל
 הַכֵּל.

הָאֵי נְקֻדָּה דְאַבְרָהָם מְשִׁיף אַנּוּן טְמִירִין וְכָלִיל
 לוֹן. בְּגִין פֶּל אַנּוּן דְלִתְתָא עֲאֵלִין בִּיהַ.
 וְדָא נְקֻדָּה דְנְהִיר מְסִיפֵי עֲלֵמָא עַד סִיפֵי עֲלֵמָא.
 אָ רְזָא דְשְׂמָא גְלִיפָא. מְשִׁיף בּוֹצִינָא וְרִשִׁים
 נְקֻדָּה חֲשׂוּכָא בְּלֹא נְהִירוֹ פְּלֵל. וְדָא נְקֻדָּה
 דִּיעֲחָק. אָ דָא אֶקְרִי שְׁבֹט לְגוֹ חֶסֶר לַב. (אֵיבּוּב יב
 כו) מְגַלָּה עֲמַקּוֹת מְנֵי חֲשָׁף. וּבְגִין כְּף סְלִיק
 בְּשִׂמָא.

הַנְּקֻדָּה הַזֹּאת שֶׁל אַבְרָהָם מוֹשַׁכַת
 אוֹתָם הַנְּסֻתִים וְכוּלְלַת אוֹתָם,
 מְשׁוּם שֶׁכָּל אֵלֵי שְׂלֵמְטָה נְכַנְסִים
 בָּהּ, וְזוֹ הַנְּקֻדָּה שְׂמָאִירָה מְסוּף
 הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם. אָ סוּד
 הַשֵּׁם הַחֲקִיק. מוֹשֵׁף מְאוּר וְרוּשֵׁם
 נְקֻדָּה חֲשׂוּכָה בְּלֵי אוּר כֵּלֶל. וְזוֹ
 הַנְּקֻדָּה שֶׁל יְצַחָק. אָ זוֹ נְקֻרָאֵת
 שְׁבֹט לְתוֹף חֶסֶר לַב. מְגַלָּה
 עֲמַקּוֹת מְנֵי חֲשָׁף. וּמְשׁוּם כְּף
 עוֹלָה בְּשֵׁם.

נְקֻדָּה דִיעֲקֹב לֹא מְשַׁפַּח בִּיהַ בּוֹצִינָא אַחִיד
 לְתִרִין סְטִרִין, וְאִיהוּ לֹא אַתְחַזִּי. אָ יוֹמָא
 תְּלִיתָאָה דְבִרְאשִׁית כִּי טוֹב כִּי טוֹב תְּרֵי זְמַנֵּי,
 אִיהוּ גְנִיז דְלֹא יָדִיעַ בְּגוּיָהוּ, בּוֹצִינָא לֹא מְשִׁיף
 בִּיהַ כֵּלֶל. אִיהוּ טְמִיר וְגְנִיז וְלֹא אַתְחַזִּי.

הַנְּקֻדָּה שֶׁל יַעֲקֹב לֹא מוֹשַׁכַת בו
 מְאוּר אַחוּז לְשַׁנֵּי צְדָדִים, וְהוּא
 לֹא נְרָאָה. אָ יוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל
 בְּרֵאשִׁית, כִּי טוֹב כִּי טוֹב פְּעַמִּים,
 הוּא גְנִיז וְלֹא יָדִיעַ בְּתוֹכָם.
 הַמְּאוּר לֹא מוֹשֵׁף בו כֵּלֶל. הוּא
 טְמִיר וְגְנִיז וְלֹא נְרָאָה.

עֲרֹבוֹת אַגְנִיז בְּתַרְיָהוּ לְאַתְקַנָּא בִּיהַ סְתִים
 מְפֵלָא. וּבְגִין דְטְמִיר וְסְתִים עֲלָה דְלֹא
 יָדִיעַ כֵּלֶל כֵּלֶל אַגְנִיז. קְרַקַע עֲרֹבוֹת אַתְחַזִּי, וְאַף
 עַל גַּב דְסְתִים אִיהוּ. אָ נְקֻדָּה דְתַלְיָא תַחַת
 תְּרִין אִיהִי קְרַקַע עֲרֹבוֹת. עֲרֹבוֹת הוּא אַגְנִיז
 וְסְתִים דְלֹא אַתְחַזִּיעַ בֵּין תְּרִין לְבַתֵּר דְרַכִּיב
 בִּיהַ הֵוּא טְמִירָא דְכָלָא, אֶפִּיק לִיהַ וְשְׁלִיט
 קְרַקַע עֲרֹבוֹת בְּכָלָא.

עֲרֹבוֹת נְגִיז אַחֲרֵיהֶם לְהַתְקִין בו
 אֵת הַנְּסֻתָּה מֵהַכֵּל. וּמְשׁוּם שְׂטִמִיר
 וְנִסְתָּר עֲלֵיו שְׂאִינֵי יָדִיעַ כֵּלֶל,
 הַכֵּל גְּנִיז. קְרַקַע עֲרֹבוֹת נְרָאָה,
 וְאַף עַל גַּב שֶׁהוּא נִסְתָּר. אָ הַנְּקֻדָּה
 שְׂתַלְיָא תַחַת הַשְּׁנַיִם, הִיא קְרַקַע
 עֲרֹבוֹת. עֲרֹבוֹת, הוּא אַגְנִיז וְנִסְתָּר
 שְׁלֹא נוֹדַע בֵּין הַשְּׁנַיִם לְאַחַר
 שְׂרוּכָב בו אוֹתוֹ הַטְּמִיר שֶׁל הַכֵּל,
 מוֹצִיא אוֹתוֹ וְשׁוֹלֵט בְּקְרַקַע
 עֲרֹבוֹת הַכֵּל.

וְהַמְשַׁכְּלִים זֵהָרוֹ. וְהַמְשַׁכְּלִים כְּמָה דְאַתְּ אָמַר
 (מְשַׁלֵּי טו) מְשַׁכִּיל עַל דְכָר יִמְצָא טוֹב.
 הֵינּוּ זֵהָרוֹ כְּזֵהָר הַקִּיעַ. כְּזֵהָר זֵהָר זֵהָרָא
 דְזֵהָרִין בְּסְלִיקוֹ, זֵהָרָא זֵהִיר וְאַנְהִיר וְאַדְלִיק

וְהַמְשַׁכְּלִים זֵהָרוֹ. וְהַמְשַׁכְּלִים
 כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר (מְשַׁלֵּי טו) מְשַׁכִּיל עַל
 דְכָר יִמְצָא טוֹב, הֵינּוּ זֵהָרוֹ כְּזֵהָר
 הַקִּיעַ. כְּזֵהָר, זֵהָר שְׂזֵהָר שֶׁל
 זֵהָרִים בְּעֲלִיָּה. הַזֵּהָר זֵהָר וּמְאִיר

ומדליק, נוצץ לכמה צדדים
וזקרים. זהר עולה ויורד. זהר
נוצץ לכל עבר. זהר שופע ויוצא.
זהר שאינו פוסק לעולמים. זהר
שעושה תולדות. זהר זוהר
שטמיר וגנוז, ניצוץ של כל
ניצוץ. כל הדרגות בו יוצא
וטמיר, נסתר וגלוי, רואה ולא
רואה, משקל בעקור מבווע
הבאר, יוצא ביום וטמיר בלילה.
משתעשע בחצות הלילה
בתולדות שהוציא.

זהר שזוהר ומאיר לכל, הכלל
של התורה, וזהו זהר הרקיע.
הרקיע שבו תלויים השמש
והלבנה, כוכבים ומזלות. זה
נקרא זוהר של האספקלריה
שמאירה, שלא זכה בו איש פרט
לרועה הנאמן של כל הבית,
שאין מאירה הלבנה אם
האספקלריה שלא מאירה, רק
ממנו, שזכה לאספקלריה
שמאירה.

זהר הרקיע, הנסתר העליון,
שמאיר ואינו ידוע, מדליק ולא
נראה, ומי שנוטל אינו יודע ממי
נוטל. הסתר שלו נסתר וגנוז,
שבוטו של יוסף הצדיק נסתר
בארבעה גונים. זהר שנוצץ
בשמים עשרה חיות, זיוים
ואורות נוצצים ממנו, שלש
עשרה הם בסוד השם הקדוש,
ותוך סוד האין סוף. האין סוף
שאין לו שעור.

השע נקודות בתורה יוצאים
ומתחלקים באותיות. האותיות
בהם נוסעים מסעות קטנים
בסודות חלוקים. אלו השע
שולטים על האותיות, האותיות
מתפשטות מהם. נשאר הנקודות
להנהיג אותם. לא נוסעים רק
בשהם יוצאים, אלו נקראו אין

נצוץ לכמה סטרין זהירין. זהר סליק ונחית
זהר נצוץ לכל עיבר. זהר נגיד ונפיק. זהר
דלא פסיק לעלמין. זהר דעביד תולדין. זהר
זהרא דטמיר וגניז נצוץ דכל נצוץ. דרגין
כלא ביה נפיק וטמיר, סתים וגליא, חזי ולא
חזי, סיפתא בעקורא מבוועא דבירא, נפיק
ביממא וטמיר בליליא. אשתעשע בפלגוי
דליליא בתולדין דאפיק.

זהר דזהיר ואנהיר לכלא כללא דאורייתא, ודא
איהו זהר הרקיע. הרקיע דבה תלין
שמשא וסיהרא פוכביא ומזלי, דא אקרי זהרא
דאספקלריא דנהרא, דלא זכה ביה בר נש,
בר רעיא מהימנא דכל ביתא, דלא אנהיר
סיהרא אי אספקלריא דלא נהרא בר מנה דזכה
באספקלריא דנהרא.

זהר הרקיע סתים עלאה דנהיר ולא ידע,
אדליק ולא אתחזי, ומאן דנטיל לא ידע
ממאן נטיל. סתימו דילה טמיר וגניז שבטא
דיוסף צדיקא סתים בארבע גונין, זהר דנצוץ
בתריסר חיון זיון, ונהורין נצוץ מנה תליסר
אנון ברזא דשמא קדישא וגו רזא דאין סוף.
אין סוף דלית שיעורא.

השע נקודין באורייתא נפקין ואתפלגין באתון.
אתון בהון נטלין מטלנין דקיקין ברזין
פלגין. אלין תשעה שליטין על אתון אתון
מנהון אתפשטו. אשתארו נקודין לאענאה
לון. לא נטלין בר פד אנון נפקין, אלין אקרון
אין סוף. פלהו אתון מטלנהון באין סוף. פמא
דאנון נטלין לון, הכי נטלין אלין סתימין אתון
גלין קלין דקליא, אשתנין מגו נקדה תדא
דנפקא מאלין נקודין, דאקרון אין סוף.

סוף. כל האותיות מסעותיהן באין סוף. כמו שהם נושאים
אותיות מגלות קולות של קולות, משתנים מתוך נקדה אחת

אין סוף. ומאותה הנקדה כל האותיות התפשטו.

אחר כך אליו הנקדות מסתרות בתוך הסתר, ונוטלים אותם בכל המסעות. מאין סוף יוצא הניצוץ הקשה לעטר את הכל, להנהיג את הים הגדול שלא יצא משעורו החוצה. זהו שכתוב (איוב לח) עד פה תבוא ולא תסיף ופא ישית בגאון גליף. פ"ה השעור של המאור פ' שמונים מסעות מתוך ראשית העגול בתוך העמק. כ' עגול, העמק שנכנס פנימה לאותו העגול, ו' בדיוקן של הכ"ו הנה, והפ' הנה עגול ועמק. רבוע בתוך חמשים מסעות, ה' רבוע תוך מדידה ו', בדיוקן שנכנס בעגול, אותו הדיוקן ממש נכנס ברבוע. הניצוץ הקשה מתפשט בכל אותם הקשרים וסימניהם חו"ל. ח' למעלה, ו' באמצע, ל' בכלם. כשהמאור מתפשט, כל אחד ואחד עושה תחום לשבר גלי הים. (לצד צפון) מתחילים הגלים ועולים הפעמים. יוצאת ח' הקשר בסודו ומפה אותם ורושם במדידה, וחוזרים הגלים.

לצד מזרח מתחילים הגלים ורגזים ועולים ורועשים, ויוצא סוד הקשר ו' בכל אותם רשומים, ומפה אותם, רושם ברשימה בתוך המדידה וחוזרים הגלים.

לצד דרום מתחילים הגלים, ועולים ורגזים ורועשים, עולים ויורדים. יוצאת ל', הקשר שנעשה בכל הקשרים, מגדל בחומתו, מקפים דלתות ובריחים בתחום, והגלים חוזרים לצד צפון, לצד מזרח, ולצד דרום, ונשברו ושוכף הרגז. זהו שכתוב (ירמיה ה) אשר שמתני חול גבול לים. ח"ל עולים באויר מתערכים באותיות, והאותיות מתחילות עליהם להוציא בהם קולי קולות. ואלו הם תחום לתקון של סוד האמונה.

ומה היא נקדה אתפשטו בלהו אתון. לבתר אליו נקודין אסתימו בגו סתימו, ונטלי לון בכל מטלנין. מאין סוף נפקא בוצינא דקרדינותא, לאעטרא לכלא, לאנהגא לימא רבא דלא יפוק משעורא לבר. הדא הוא דכתיב (איוב לח יא) עד פה תבוא ולא תסיף ופא ישית בגאון גליף. פ"ה שיעורא דבוצינא פ' תמנין מטלנין, מגו שירותא דעגולא גו עומקא. כ' עגולא. עומקא דעאיל לגו בההוא עגולא ו' בדיוקנא דהאי כ"ו, ודא פ' עגולא ועומקא. רבועא גו חמשין מטלנין ה' רבועא גו משחתא ו' בדיוקנא דאעיל בעגולא ההוא דיוקנא ממש אעיל ברבועא. בוצינא דקרדינותא אתפשט בכל אנון קשרין וסימניהון חו"ל. ח' לעלא, ו' באמצע, ל' בכלהו פד אתפשטת בוצינא, כל חד וחד עביד תחומא לתברא גלוי דימא. (לסטר צפון) שראן גלין וסלקין רגזין, נפקא ח' קשרא ברזוי ובטש לון ורשים במשחתא ואהדרו גלין.

לסטר מזרח שראן גלין וסלקין ורעשין ונפקא רזא דקשרא ו' בכל אנון רשימין, ובטש לון רשים ברשימו גו משחתא ואהדרו גלין.

לסטר דרום שראן גלין וסלקין ורגזין ורעשין סלקין ונחתין. נפקא ל' קשרא דאתעביד בכלהו קשרין מגדלא בשורוי, מקפן בעברין ודשין ורשים בתחומא, וגלין אהדרו לסטר צפון לסטר מזרח לסטר דרום, ואתברו ואשתכף רגזא. הדא הוא דכתיב (ירמיה ה כב) אשר שמתני חול גבול לים. ח"ל סלקין באוירא אתערכו באתון, ואתון שראן עלון לנפקא בהון קלין דקליא, ואלין אנון תחומא לשכלולא דרזא דמהימנותא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**